

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3To/94/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1117010865
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 01. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Molnárová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1117010865.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Molnárovej a sudcov JUDr. Denisy Mészárosovej a JUDr. Danice Veselovskej v trestnej veci obžalovaného O. U. pre prečin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 171 odsek 1 Trestného zákona o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I č. k. 3T/54/2017-78 z 10. mája 2018, na verejnom zasadnutí konanom dňa 15. januára 2019 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného O. U. D.. XX.XX.XXXX, z a m i e t a.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 3T/54/2017 z 10.05.2018 bol obžalovaný O. U. uznaný vinným z prečinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 171 odsek 1 Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

dňa 19.04.2017 v čase okolo 21.00 hodine v N. na C. ulici mal pri sebe X ks vrečka s tlakovým uzáverom s obsahom bielej kryštalickej látky, pričom expertízou G.- listického a expertízneho ústavu Policajného zboru Bratislava bolo zistené, že predložené vrečko s plastovým uzáverom obsahovalo 132 mg kryštalickeho materiálu obsahujúceho viac ako 20 mg účinnej látky metamfetamín vo forme voľnej bázy, čo predstavuje 2 obvykle jednorazové dávky drogy, pričom metamfetamín je v zmysle zákona č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov zaradený do II. skupiny psychotropných látok

Podľa § 171 ods. 1 Trestného zákona, s použitím § 36 písm. I/, § 38 ods. 2, ods. 3, § 49 ods. 1 Trestného zákona mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Trestného zákona bol na výkon trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku podal, v zákonnej lehote uvedenej v ustanovení § 309 Trestného poriadku, odvolanie obžalovaný O. U., do výroku o vine a treste, ktoré písomne zdôvodnil v jeho mene obhajca a podanie bolo okresnému súdu doručené dňa 05.10.2018.

Obhajca v mene obžalovaného v dôvodoch odvolania uviedol: „Na základe vykonaného vyšetrovania v prípravnom konaní a dokazovania na I. st. súde, je absolútne nesporné, že ku skutku došlo za okolností opísaných vo skutkovej vete obžaloby. Teda je nesporné, ako to vyplýva aj z mojej obrany, že drogu som si zakúpil za 20,- eur pre vlastnú potrebu od osoby ktorého volajú malý I., krátko pred mojím zadržaním. Pri kúpe som sa nezaoberal množstvom omamnej látky /nakolko pri kúpe kupujúci nemá možnosť skontrolovať aké množstvo sa v sáčku nachádza/, zaujímala ma kvalita a túto som mohol otestovať

len užitím, obvyklým spôsobom, ako som drogu užíval. Po jej aplikovaní spôsobom „cez alobal“ som zistil, že táto nemá na môj organizmus žiadny účinok a rozhodol som sa, opätovne vyššie menovaného kontaktovať za účelom reklamácie kvality pervitínu. Za týmto účelom som nosil sáčok s pervitínom pri sebe, pričom nie je pravdou, že som pri zadržaní s týmto mal manipulovať tak, že som bol pri tom videný hliadkou PZ. Z uvedeného je však nesporné, že v čase zadržania som mal pri sebe predmetný sáčok s omamnou látkou o obsahu 132 mg kryštalického materiálu, obsahujúceho viac ako 20mg účinnej látky metamfetamín. Z vyššie uvedeného teda vyplýva, že skutok, ako taký, sa stal, problematickou z hľadiska obhajoby je posúdenie, či predmetný skutok je trestným činom s poukazom na ust. §-u 135 ods. 1 Tr. zák., či ide o takú návykovú látku, ktorá je spôsobilá ovplyvniť psychiku konkrétneho konzumenta. Pojem jedno rázová dávka drogy, je pojmom právnym a z uvedeného dôvodu KEÚ PZ nie je oprávnený rozhodovať o tom, čo sa považuje za obvykle jednorazovú dávku konkrétnej drogy a ani stanovovať jej množstvo. Tento záver vyplýva z rozhodovacej činnosti Krajského súdu v Bratislave /1To 168/2001, 4To 127/2011, 4To 11/2014, 4To 51/2014/ podľa ktorej môže záver o obvyklej jednorazovej dávke drogy stanoviť len orgán činný v trestnom konaní, pokiaľ ide o prípravné konanie, alebo súd v súdnom konaní. Znalecký posudok KEÚ PZ je podkladom na riešenie odbornej otázky spočívajúcej v tom, aký materiál bol znaleckému ústavu predložený a v akom množstve, či je psychotropnou látkou a či množstvo účinnej látky je schopné ovplyvniť psychiku. Hmotnostné kritérium je ako prvoradé, bez ohľadu na to, ako a či v konkrétnom prípade drogy páchatelom rozdelené na jednotlivé dávky. Ako ďalšie kritérium slúži množstvo účinnej látky v zaistenej droge, pretože toto kritérium má význam z hľadiska ust. §-u 130 ods. 5 Tr. zák., nakoľko ak zaistená droga nemá požadovanú kvalitu, účinnú látku, nejde už o látku schopnú nepriaznivo ovplyvniť psychiku človeka a teda nejde o návykovú látku. Vzhľadom na uvedené mám za to, že zaistené množstvo pervitínu nemalo pre mňa požadovanú kvalitu a nepredstavovalo pre mňa ani jednu jednorazovú dávku.“

Na podklade rozvedeného sa domnieva, že konanie obžalovaného nenesie znaky trestného činu a preto žiada, aby odvolací súd vyhovel odvolaniu obžalovaného.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu obhajca obžalovaného uviedol: „Ja sa pridrižiam písomných dôvodov odvolania, ktoré som súdu doručil. Tak, ako som v odvolaní uviedol, navrhujem, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a aby sám obžalovaného spod obžaloby oslobodil. Na dnešnom verejnom zasadnutí modifikujem svoj návrh a alternatívne navrhujem, v prípade, že sa s mojím návrhom súd nestotožní, aby zrušil výrok o treste a aby obžalovanému uložil peňažný trest.“

Zástupkyňa krajskej prokuratúry považujúc rozsudok súdu prvého stupňa za zákonný a správny vo všetkých jeho výrokoch, navrhla odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť.

Obžalovaný predniesol: „Ja sa pripájam k prednesu môjho obhajcu, navrhujem, aby súd rozhodol tak, ako navrhol môj obhajca. Veľmi ľutujem tento trestný čin a hanbím sa zaň a za to, že som užíval omamné látky. Od tohto incidentu žijem usporiadaným životom a pracujem v Českej pivnici ako kuchár.“

Vec bola krajskému súdu predložená na rozhodnutie o podanom opravnom prostriedku, predkladacou správou dňa 22.10.2018.

Podľa čl. 50 ods. 2 Ústavy SR každý, proti komu sa vedie trestné konanie, považuje sa za nevinného, kým súd nevysloví právoplatným odsudzujúcim rozsudkom jeho vinu (obdobne aj čl. 40 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd).

Podľa čl. 6 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd zo dňa 4.11.1950 každý, kto je obvinený z trestného činu, sa považuje za nevinného, dokiaľ jeho vina nebola preukázaná zákonným spôsobom.

Podľa § 2 ods. 4 Trestného poriadku každý, proti ktorému sa vedie trestné konanie, považuje sa za nevinného, kým súd nevysloví právoplatným odsudzujúcim rozsudkom jeho vinu.

Podľa § 2 ods. 18 Trestného poriadku konanie pred súdom je ústne, výnimky ustanovuje tento zákon. Dokazovanie riadi súd, ktorý však výsluch obžalovaného, svedkov, poškodeného a znalcov spravidla ponecháva stranám, najprv tej, ktorá dôkaz navrhla či obstarala.

Podľa § 2 ods. 19 Trestného poriadku pri rozhodovaní na hlavnom pojednávaní, na verejnom zasadnutí alebo na neverejnom zasadnutí smie súd prihliadnuť len na tie dôkazy, ktoré boli v tomto konaní vykonané, ak zákon neustanovuje inak.

Podľa § 171 Trestného zákona

(1) Kto neoprávnene prechováva pre vlastnú potrebu omamnú látku, psychotropnú látku, jed alebo prekursor, potrestá sa odňatím slobody až na tri roky.

(2) Odňatím slobody až na päť rokov sa páchatel' potrestá, ak neoprávnene prechováva pre vlastnú potrebu omamnú látku, psychotropnú látku, jed alebo prekursor vo väčšom rozsahu.

Podľa § 34 ods. 1, ods. 2, ods. 4 a ods. 5 Trestného zákona platí

(1) Trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou.

(2) Páchatel'ovi možno uložiť len taký druh trestu a len v takej výmere, ako je to ustanovené v tomto zákone, pričom tento zákon v osobitnej časti ustanovuje len trestné sadzby trestu odňatia slobody.

(4) Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, prítiažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

(5) Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne

a) u spolupáchatel'ov aj na to, akou mierou konanie každého z nich prispelo k spáchaniu trestného činu, b) u organizátora, objednávateľa, návodcu a pomocníka aj na význam a povahu ich účasti na spáchanom trestnom čine,

c) pri príprave na zločin a pri pokuse trestného činu aj na to, do akej miery sa konanie páchatel'a priblížilo k dokonaniu trestného činu, ako aj na okolnosti a na dôvody, pre ktoré k dokonaniu trestného činu nedošlo....

Podľa § 36 písm. l/ Trestného zákona: Poľahčujúcou okolnosťou je to, že páchatel'

l) priznal sa k spáchaniu trestného činu a trestný čin úprimne oľutoval.

Podľa § 38 ods. 3 Trestného zákona: Ak prevažuje pomer poľahčujúcich okolností, znižuje sa horná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu.

Podľa § 48 ods.2l písm. a/ Trestného zákona

(2) Súd zaradí páchatel'a na výkon trestu odňatia slobody spravidla do ústavu na výkon trestu

a) s minimálnym stupňom stráženia, ak v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu nebol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin, ...

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaniu vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Na základe podaného odvolania, odvolací súd primárne skúmal, či nie sú dané podmienky pre niektoré z rozhodnutí uvedených v ustanovení § 316 Trestného poriadku a keďže zistil, že nie sú dané, podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, odvolací súd prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, pričom zistil, že odvolanie obžalovaného O. U. nie je dôvodné.

Zo spisového materiálu a z vyjadrení strán na verejnom zasadnutí konanom na odvolacom súde vyplýva, že rozsudok prvostupňového súdu bol napadnutý odvolaním len obžalovaným a to ohľadom výroku o vine a treste.

Z pripojeného spisového materiálu odvolací súd zistil nasledovné skutočnosti: Na obžalovaného O. U. bola Okresnou prokuratúrou Bratislava I pod č.k. 3Pv 182/17/1101-11 dňa 24.11.2017 podaná obžaloba pre prečin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 171 odsek 1 Trestného zákona, na skutkovom základe opísanom vyššie v tomto rozhodnutí.

Na hlavnom pojednávaní súd prvého stupňa vykonal dokazovanie výsluchom obžalovaného O. U., so súhlasom procesných strán prečítal výpoveď svedka F. O., znalecký posudok Kriminalistického a expertízneho ústavu Policajného zboru a oboznámil relevantný listinný materiál a na podklade vykonaných dôkazov konštatoval: „V súvislosti s procesným postupom orgánov činných v trestnom konaní je potrebné predovšetkým konštatovať, že pri zaistení predmetnej látky zo strany príslušníkov polície súd nezistil žiadne pochybenia, ktoré by odôvodňovali záver o nezákonnom získaní dôkazu. S poukazom na výsledky dokazovania je zrejmé, že orgány činné v trestnom konaní odôvodnene nadobudli podozrenie, že obžalovaný O. U. má v držbe omamnú alebo psychotropnú látku, na základe čoho vykonali služobný zákrok. Ako totiž v prípravnom konaní vypovedal svedok F. O., tento spolu s kolegom pri výkone hliadkovej služby spozorovali obžalovaného v prítomnosti ženy v tesnej blízkosti Židovskej synagógy, pričom obžalovaný v ruke držal igelitové vrecúško s neznámym obsahom. Následne po tom, ako k nim pristúpili, obžalovaný predmetné igelitové vrecúško rýchlo schoval do bundy. Takéto konanie obžalovaného evidentne bolo spôsobilé vzbudiť podozrenie z páchania daného trestného činu, v dôsledku čoho policajti správne obžalovaného na takéto podozrenie upozornili, poučili ho v zmysle zákona, na základe čoho obžalovaný dobrovoľne vydal z vrečka bundy, ktorú mal na sebe, 1 ks zelené priehľadné vrecko s obsahom neznámej bielej látky... Z vykonaného dokazovania teda vyplynulo, že obžalovaný mal evidentne v držbe jedno vrecko s tlakovým uzáverom s obsahom bielej kryštalickej látky, o ktorej bolo expertízou Kriminalistického a expertízneho ústavu Policajného zboru Bratislava (znaleckým posudkom KEÚ PZ zo dňa 12.07.2017, č. PPZ-KEU-BA-EXP-2017/5110) následne zistené, že sa jedná o 132 mg kryštalického materiálu obsahujúceho viac ako 20 mg účinnej látky metamfetamín. Obžalovaný O. U. túto skutočnosť ani nepopieral a táto je podložená výpoveďou svedka F. O., príslušníka PZ, ktorý spolu s kolegom npráp. A. A. uvedenú látku u obžalovaného zaistili, resp. ktorým ju obžalovaný vydal. S touto zistenou skutkovou okolnosťou korešponduje aj zápisnica o vydaní veci podpísaná samotným obžalovaným. V zmysle záverov vyššie označeného znaleckého posudku je 20 mg účinnej látky metamfetamín vo forme voľnej bázy možné považovať za minimálne dve bežné jednotlivé dávky drogy, pričom uvedené množstvo je spôsobilé ovplyvniť psychiku užívateľa (konzumenta)....V posudzovanom prípade bolo pre vyvodzovanie trestnoprávnej zodpovednosti potrebné ustáliť, či vyššie uvedený materiál zaistený u obžalovaného, možno považovať za minimálne dve obvykle jednorazové dávky drogy, a to z hľadiska kvalitatívneho kritéria a v kladnom prípade dôsledne posúdiť otázku konkrétneho stupňa závažnosti činu z hľadiska materiálnej stránky trestného činu. Na tomto mieste súd iba pripomína, že s poukazom na ostatnú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25. apríla 2017, sp. zn. 2 Tdo 53/2016, publikované pod č. 74 Zbierky stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 8/2017) nie je pre určenie jednotlivých obvykle jednorazových dávok drogy určujúce a právne významné kvantitatívne kritérium, t j. celková hmotnosť zaistenej látky, ale iba hmotnosť účinnej látky obsiahnutej v celkovom množstve zaisteného materiálu, ktorá je spôsobilá nepriaznivo ovplyvniť psychiku človeka alebo jeho ovládacie alebo rozpoznávacie schopnosti, alebo sociálne správanie...V kontexte obhajobnej argumentácie obžalovaného súd uvádza, že podľa jeho názoru zmyslom zakomponovania pojmu „obvykle jednorazová dávka drogy“ do trestnoprávnej úpravy nie je a nebolo skúmanie obvykle jednorazovej dávky drogy u toho ktorého konkrétneho konzumenta (subjektívne hľadisko), ale stanovenie všeobecného kritéria, opierajúceho sa o poznatky iných vied, z ktorého je potrebné vychádzať pre účely posúdenia, či ide o návykovú látku spôsobilú nepriaznivo ovplyvniť psychiku človeka (objektívne hľadisko). Takýto záver možno okrem samotnej dikcie § 135 odsek 1 Trestného zákona oprieť o poznatok, že v drvivej väčšine prípadov by u konkrétnej osoby konzumenta ani nebolo možné zistiť, aké množstvo účinnej látky je u tejto konkrétnej osoby spôsobilé ovplyvniť jej psychiku. Podľa odborných názorov by znalec psychiater mohol určiť obvykle jednorazovú dávku drogy iba teoreticky, nie prakticky.... Vyššie prezentované úvahy súd možno pritom oprieť aj samotné ustanovenie § 130 odsek 5 Trestného zákona, podľa ktorého návykovou látkou sa na účely tohto zákona rozumie alkohol, omamné látky, psychotropné látky a ostatné látky spôsobilé nepriaznivo ovplyvniť psychiku človeka alebo jeho ovládacie alebo rozpoznávacie schopnosti, alebo sociálne správanie.... V prejednávanom prípade bol u obžalovaného zaistený kryštalický materiál obsahujúci viac ako 20 mg účinnej látky metamfetamín. Vychádzajúc z vlastnej rozhodovacej činnosti súd v danej

problematike, ale aj z rozhodnutí iných všeobecných súdov Slovenskej republiky a taktiež z odbornej literatúry súd konštatuje, že už 10 mg účinnej látky metamfetamín je spôsobilých vyvolať nepriaznivý vplyv predpokladaný v § 130 odsek 5 Trestného zákona. Od tohto množstva účinnej látky sa (v zmysle záverov vyššie uvedeného uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky) budú odvíjať násobky obvykle jednorazovej dávky drogy uvedené v ustanovení § 135 odsek 1, odsek 2 Trestného zákona. V danej veci teda ide o dve obvykle jednorazové dávky drogy tak, ako to konštatoval aj KEÚ PZ vo svojom znaleckom posudku.“

Teda pri plnení revíznej povinnosti odvolací súd zistil, že skutok bol súdom prvého stupňa ustálený na základe dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní, pri dodržaní zásad bezprostrednosti, priamosti a ústnosti ako aj pri rešpektovaní práva obžalovaného na obhajobu. Dôkazy boli vykonané spôsobom a v rozsahu a následne i vyhodnotené v zmysle zásad uvedených v § 2 ods. 10, ods. 12 Trestného poriadku.

Skutkové zistenie súdom prvého stupňa je správne a zodpovedá dokazovaniu, ktoré bolo vykonané na hlavnom pojednávaní. Súd prvého stupňa pri zachovaní kontradiktórnosti konania vykonal na hlavnom pojednávaní všetky dostupné dôkazy potrebné pre poznanie skutkových okolností nevyhnutných pre zákonu zodpovedajúce a spravodlivé rozhodnutie. Dôkazy pritom vyhodnotil jednotlivo ako aj v celom ich súhrne logicky a zároveň aj podrobne a presvedčivo odôvodnil spôsobom, ktorému z hľadiska pravidiel stanovených pre hodnotenie dôkazov tak, ako sú uvedené v ustanovení § 2 ods. 12 Trestného poriadku, nemožno nič vytknúť.

Okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku, riadiac sa ustanovením § 168 Trestného poriadku podrobne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Z odôvodnenia rozsudku je tiež zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou obžalovaného a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení v otázke viny a trestu. Krajský súd sa preto v týchto smeroch stotožňuje s presvedčivým a správne odôvodneným rozsudkom prvostupňového súdu.

Teda odvolací súd zistil, že vo vzťahu ku skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdeného trestného činu (prečinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 171 odsek 1 Trestného zákona), je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k žiadnym chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci. Skutkové zistenia prvostupňového súdu tak, ako sú vyjadrené v napadnutom rozsudku, sú správne a úplné, lebo zodpovedajú výsledkom dokazovania vykonávanom na hlavnom pojednávaní. Vzhľadom na to, odvolací súd v otázke skutkových zistení, odkazuje na veľmi podrobne rozvedené dôvody rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorými sa v plnom rozsahu aj stotožnil (už vyššie citované). Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie a vyvodil z neho správne skutkové zistenia.

Je potrebné uviesť, že obžalovaný O. U. odvolanie založil na opakovaných dôvodoch obhajoby použitých v konaní pred súdom prvého stupňa. S jeho námietkami, skutkovými a právnymi, sa ale súd prvého stupňa v rozhodnutí riadne a maximálne zodpovedne vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na odvolacom súde. Vina obžalovaného musí byť dokázaná na základe dôkazov vykonaných v súlade s Trestným poriadkom. Podľa názoru odvolacieho súdu prvostupňový súd postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne a zodpovedne tak, ako to vyžaduje ustanovenie § 2 ods. 12 Trestného poriadku, teda hodnotil ich na základe vnútorného presvedčenia založenom na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo, aj v ich súhrne a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam.

Skutočnosť, že odvolateľ sa nestotožňuje so skutkovými a právnymi názormi súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku, nemôže sama osebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa. Súd prvého stupňa veľmi podrobne rozviedol dôkazy, ktoré usvedčujú obžalovaného zo spáchania žalovaného skutku a dostatočným spôsobom vyhodnotil trestné konanie, ktoré predchádzalo vyhláseniu rozsudku a jeho správne právne závery majú dostatočný skutkový základ v riadne vykonanom dokazovaní.

Nadriadený súd dodáva, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam

pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinštánčnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa.

Z dôvodov súdu prvého stupňa (str. 3 - 7 napadnutého rozsudku - už vyššie v tomto rozhodnutí citovaných) jasne vyplýva spôsob, akým sa vysporiadal s obhajobou obžalovaného, v ktorej obžalovaný naďalej pokračuje aj v dôvodoch odvolania. Závery súdu prvého stupňa si odvolací súd v plnom rozsahu osvojil a nemá zákonný dôvod na zmenu týchto záverov.

V prejednávanej veci odvolací súd ani sám na základe svojho presvedčenia nehodnotil tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom, ako tieto dôkazy hodnotil súd prvého stupňa. Odvolateľ primárne namieta v odvolaní hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa a predkladá odvolaciemu súdu vlastné hodnotenie dôkazov a vlastné predstavy záverov, ktoré mali vyplynúť z dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní.

V naznačenom smere aj judikatúra ústavného súdu konštatuje, že do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech (nevyhovenie návrhu) v konaní pred všeobecným súdom (napr. I. ÚS 8/96 <<http://merit.slv.cz/I.US8/96>>, III. ÚS 197/02 <<http://merit.slv.cz/III.US197/02>>, III. ÚS 284/08 <<http://merit.slv.cz/III.US284/08>>). Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. (III. ÚS 877/2016 z 13.12.2016).

Teda právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami, predstavami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov.

V tejto časti odvolací súd uzatvára, že v rozhodnutí súdu prvého stupňa o vine obžalovaného O. U. nezistil pochybenia, ktoré by boli dôvodom pre zrušenie rozsudku súdu prvého stupňa vo výroku o vine.

Reagujúc na odvolacie námietky obžalovaného O. U. krajský súd uvádza, okrem súdom prvého stupňa už zdôvodnené, nasledovné:

K odkazu obhajoby na iné rozhodnutia tunajšieho súdu (sp. zn. 1To/168/2001, sp. zn. 4To/127/2011, sp. zn. 4To/11/2014, sp. zn. 4To/51/2014), v súvislosti s drogovou trestnou činnosťou, teda na doterajšiu súdnu prax, na podklade ktorých sa domáha prehodnotenia záverov o vine, konajúci senát uvádza, že obhajca síce argumentuje rozhodnutiami tunajšieho súdu, avšak tieto rozhodnutia sú z minulého obdobia, pričom v ostatnom rozhodnutí Najvyššieho súdu SR, už v napadnutom rozsudku citovanom a rozvedenom, sp. zn. 2Tdo 53/2016 z 25.04.2017, najvyšší súd zdôraznil (aj v súvislosti s rozhodnutím tunajšieho súdu sp. zn. 4To/11/2014): „Vo vzťahu k posudzovanej veci treba ďalej uviesť, že z konštrukcie skutkových podstát trestného činu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 171 a § 172 Tr. zák. v spojení s § 135 Tr. zák. vyplýva, že trestným je neoprávnené prechovávanie omamnej látky, psychotropnej látky, jedu alebo prekurzora (ďalej tiež „droga“), prípadne ďalšia forma nakladania s takými látkami uvedená v § 172 ods. 1 Tr. zák., bez ohľadu na ich množstvo. Zákonodarca miernejším trestným postihom privileguje len neoprávnené prechovávanie drog pre vlastnú potrebu, resp. ich prechovávanie pre vlastnú potrebu vo väčšom rozsahu (§ 171 Tr. zák.).

Podľa § 135 ods. 1 Tr. zák. sa prechovávaním drog pre vlastnú potrebu rozumie mať neoprávnené v držbe po akúkoľvek dobu omamnú látku, psychotropnú látku, jed alebo prekurzor v množstve, ktoré zodpovedá najviac trojnásobku obvykle jednorazovej dávky na použitie, a to pre osobnú potrebu.

Zákon teda výslovne stanovuje, v akom množstve najviac možno mať neoprávnene v držbe omamnú látku, aby jej prechovávanie bolo možné právne posúdiť ako prechovávanie drogy pre vlastnú potrebu v zmysle § 171 ods. 1 Tr. zák. Z toho ale v žiadnom prípade nevyplýva, že by prechovávanie omamnej látky - teda látky, ktorá vo všeobecnosti vyvoláva návyk a psychickú a fyzickú závislosť ľudí charakterizovaných zmenami správania sa so závažnými zdravotnými a psychosociálnymi následkami [§ 2 ods. 1 zákona č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 139/1998 Z. z.)] - v množstve menšom, než v hmotnostnom vyjadrení zodpovedá obvykle jednorazovej dávke na použitie, malo byť automaticky beztrestným, pokiaľ je takáto látka v konkrétnom prípade prechovávaná v množstve, ktoré je po jeho užití (vzhľadom na obsah účinnej látky) spôsobilé nepriaznivo ovplyvniť psychiku človeka, jeho ovládacie alebo rozpoznávacie schopnosti alebo sociálne správanie (§ 130 ods. 5 Tr. zák.).“

Na podklade uvedeného potom obhajcom citované rozhodnutia, na ktoré odkazuje v dôvodoch odvolania, možno označiť za rozhodnutia, práve judikatúrou najvyššieho súdu, už za prekonané.

V nadväznosti na vyššie rozvedené dáva odvolací súd do pozornosti závery znaleckého skúmania Kriminalistickým a expertíznym ústavom PZ (čl.23), z ktorých je zrejme: „Predložené vrecko s tlakovým uzáverom (5,3 x 4 cm) obsahovalo 132 mg kryštalického materiálu s obsahom viac ako 20 mg účinnej látky metamfetamín vo forme voľnej bázy (odpoveď č.2). Predložené množstvo kryštalického materiálu s hmotnosťou 132 mg s obsahom viac ako 20 mg účinnej látky metamfetamín vo forme voľnej bázy možno považovať za minimálne 2 bežné dávky drogy (odpoveď č.3). KEU PZ sa pri analýze omamných a psychotropných látok riadi záväznou pracovnou inštrukciou (ZPI-CH-063-C/2015). Na tomto základe KEU PZ pri množstve materiálu s obsahom metamfetamínu do 200 mg určuje iba minimálny obsah účinnej látky. V tomto prípade je to minimálne množstvo 20 mg metamfetamínu vo forme voľnej bázy, ktoré je spôsobilé ovplyvniť psychiku užívateľa (konzumenta) (odpoveď č.4). Predložené množstvo kryštalického materiálu obsahovalo viac ako 20 mg účinnej látky metamfetamín vo forme voľnej bázy. Uvedené množstvo metamfetamínu je spôsobilé po aplikovaní ovplyvniť psychiku užívateľa (konzumenta) (odpoveď č.5).“

Z pohľadu uvedeného potom odvolacie námietky týkajúce sa konštatovania, že zaistená dávka nemala požadovanú kvalitu, z ktorého dôvodu ju obžalovaný vlastne mienil len „reklamovať“ a preto ju mal pri sebe, možno označiť za nedôvodné, pretože znaleckým dokazovaním bolo preukázané opak.

Čo sa týka druhu a výmery uloženého trestu súd prvého stupňa výrok o treste odôvodnil nasledovne: „Pokiaľ ide o určenie druhu a výmery trestu, súd vychádzal z účelu trestu vyjadreného v § 34 odsek 1 Trestného zákona, ako aj zo všetkých relevantných zásad pre ukládanie trestu upravených v § 34 odsek 4 Trestného zákona. Súd u obžalovaného zistil jednu poľahčujúcu okolnosť upravenú v § 36 písmeno 1/ Trestného zákona spočívajúcej v priznaní a oľutovaní trestného činu a súčasne nezistil žiadnu priťažujúcu okolnosť obsiahnutú v § 37 Trestného zákona. V súvislosti s priznaním a oľutovaním trestného činu súd podotýka, že túto poľahčujúcu okolnosť súd obžalovanému priznal aj napriek tomu, že na hlavnom pojednávaní urobil vyhlásenie podľa 257 odsek 1 písmeno a/ Trestného zákona, že je nevinný zo skutku uvedeného v obžalobe. Obžalovaný totiž na hlavnom pojednávaní skutok ako taký nepopieral, namietal však právne posúdenie skutku so zreteľom na podľa neho nesprávne závery znaleckého posudku. Tu súd dodáva, že k zmene postoja a obhajoby obžalovaného došlo až potom, čo si zvolil obhajcu. Dovtedy obžalovaný priznával vinu za skutok, resp. trestný čin kladený mu za vinu a svoje konanie aj ľutoval, čo súd zohľadnil už v trestnom rozkaze vydanom v danej trestnej veci. Podľa názoru súdu by v konkrétnom prípade nebolo správne a spravodlivé, aby obžalovanému nebola priznaná uvedená poľahčujúca okolnosť, nakoľko s prihliadnutím na spôsob obhajoby obžalovaného na hlavnom pojednávaní je zrejme, že táto sa evidentne odvíjala od služieb zo strany zvoleného obhajcu. Do momentu zvolenia obhajcu obžalovaný neenamietal účinok metamfetamínu na jeho osobu (na inom mieste odôvodnenia tohto rozsudku boli uvedené dôvody, pre ktoré takúto obhajobu nemožno v nijakom smere považovať za odôvodnenú), pričom vzhľadom na to, že nejde osobu s právnickým vzdelaním, by takúto obhajobu obžalovaný s najväčšou pravdepodobnosťou sám nezvolil. To platí aj ohľadne vyjadrenia obžalovaného až na hlavnom pojednávaní, že uvedené plastové vrecúško nedržal v ruke (po tom, čo mu obhajca predložil písomné poznámky). Možno teda odôvodnene usudzovať, že obžalovaný svoje obhajobné tvrdenia zmenil výlučne až v dôsledku služieb poskytnutých mu zo strany obhajcu, čo podľa názoru súdu samo osebe neznamená skutočnú zmenu postoja obžalovaného k spáchanému trestnému činu. Bolo by teda čisto formalistickým postupom, ak by súd v tomto konkrétnom

prípade obžalovanému zmienenú poľahčujúcu okolnosť nepriznal. Príťažujúcu okolnosť podľa § 37 písmeno m/ Trestného zákona súd obžalovanému nepriznal napriek tomu, že už bol v minulosti právoplatne odsúdený za trestný čin. Obžalovaný totiž stíhaný trestný čin spáchal počas plynutia skúšobnej doby podmiennečného odsúdenia, v dôsledku čoho súd toto odsúdenie zohľadnil pri ukladaní nepodmiennečného trestu odňatia slobody za použitia ustanovenia § 49 odsek 2 Trestného zákona. S poukazom na takto ustálený pomer poľahčujúcich a príťažujúcich okolností bolo potrebné obžalovanému ukladať trest v rámci trestnej sadzby upravenej v § 171 odsek 1 Trestného zákona, ktorej horná hranica bola znížená o jednu tretinu. Pri aplikácii § 38 odsek 3 Trestného zákona a podľa spôsobu výpočtu upravenej v § 38 odsek 8 Trestného zákona sa v prípade obžalovaného O. U. znižuje horná hranica trestnej sadzby upravenej v § 171 odsek 1 Trestného zákona (0 až 3 roky) o jeden rok a teda upravená trestná sadzba predstavuje rozpätie 0 až 2 roky. Z hľadiska ustálenej trestnej sadzby považoval súd za adekvátne uložiť obžalovanému trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) mesiacov nepodmiennečné, a to s prihliadnutím na tú skutočnosť, že obžalovaný trestný čin spáchal počas plynutia skúšobnej doby podmiennečného odsúdenia, v dôsledku čoho, s poukazom na § 49 odsek 2 Trestného zákona, nie je možné podmiennečne odložiť výkon trestu odňatia slobody. Súd nepovažoval za dôvodné a účelu trestu zodpovedajúce uloženie alternatívneho druhu trestu nespojeného s trestom odňatím slobody, hoci Trestný zákon takúto možnosť pri spáchaní trestného činu počas plynutia skúšobnej doby podmiennečného odsúdenia nevyklučuje. Takýto alternatívny druh trestu by však v konkrétnom prípade musel byť odôvodnený nielen so zreteľom na povahu stíhaného trestného činu, ale nepochybne aj so zreteľom na osobu páchatel'a, prihliadajúc pritom aj na povahu predchádzajúceho odsúdenia (ktoré má okrem iného význam práve aj na posudzovanie osoby páchatel'a a možnosť jeho nápravy). Ako totiž vyplýva z odpisu registra trestov, obžalovaný O. U. bol rozsudkom Okresného súdu Bratislava II zo dňa 18.06.2015, sp. zn. 3T/175/2014, právoplatným dňa 23.06.2015, uznaný za vinného z trestného činu - zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 odsek 1, odsek 2 Trestného zákona s trestnou sadzbou 5 (päť) až 12 (dvanásť) rokov, pričom mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky s podmiennečným odkladom na skúšobnú dobu v trvaní 5 (päť) rokov, s uložením probačného dohľadu spoločne s uložením obmedzenia spočívajúceho v zákaze stretávania sa s osobami, ktoré majú na neho negatívny vplyv a povinnosti spočívajúcej v príkaze podrobiť sa v skúšobnej dobe v spolupráci s probačným a mediačným úradníkom alebo iným odborníkom programu sociálneho výcviku alebo inému výchovnému programu. Obžalovaný bol teda odsúdený za značne závažný trestný čin, pričom evidentne mu súd ukladal trest za použitia zmierňujúceho ustanovenia, v dôsledku čoho mu bolo možné uložiť trest odňatia slobody s podmiennečným odkladom jeho výkonu na maximálnu možnú skúšobnú dobu s probačným dohľadom. Napriek podmiennečnému odsúdeniu za takto závažný trestný čin sa obžalovaný dopustil nielen ďalšieho úmyselného trestného činu počas plynutia skúšobnej doby, ale nerešpektoval ani obmedzenie spočívajúce v zákaze stretávania sa s osobami, ktoré majú na obžalovaného negatívny vplyv, čo by už samo osebe mohlo byť dôvodom pre záver, že podmiennečné odsúdenie sa u neho minulo účinkom. Ako totiž v rámci svojej výpovede uviedol sám obžalovaný, od uvedeného odsúdenia obžalovaný 7 až 10 krát mesačne vyhľadal dealera drog, u ktorého si tieto zabezpečoval za účelom ich konzumácie. Ide teda o niekoľkonásobne porušenie uvedeného obmedzenia napriek tomu, že obžalovaný si musel byť vedomý, že porušuje podmienky podmiennečného odsúdenia. V tomto smere obžalovaného v nijakom smere neospravedlňuje jeho tvrdenie, že drogy užíval z dôvodu osobných problémov s priateľkou. Obžalovaný takéto problémy mohol a mal riešiť úplne iným spôsobom (napríklad vyhľadaním odbornej pomoci), obzvlášť za situácie, že si musel byť vedomý plynutia skúšobnej doby podmiennečného odsúdenia s probačným dohľadom. Z uvedeného nepochybne vyplýva, že predchádzajúce výchovné pôsobenie trestu sa minulo účinkom, nevedlo u obžalovaného k náležitej sebareflexii v smere vedenia riadneho života a vy varovania sa akéhokoľvek protiprávneho konania. Pritom nešlo iba o ojedinelé vybočenie a zlyhanie v rámci určenej skúšobnej doby, ale o opakované porušovanie uloženého obmedzenia, ktoré vyústilo do spáchania ďalšieho úmyselného trestného činu. K tomu je potrebné poukázať aj na skutočnosti vyplývajúce z registra priestupkov obžalovaného, z ktorého je zrejmé, že obžalovaný sa dňa 28.01.2016, teda opäť počas plynutia skúšobnej doby, dopustil priestupku proti verejnému poriadku podľa § 47 odsek 1 písmeno d/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o priestupkoch“) spočívajúcom v znečisťovaní verejného priestranstva na M. ulici. č. XX, za čo mu bola uložená bloková pokuta nezaplatená na mieste v sume 33,-Eur. O osobe obžalovaného svedčia aj ďalšie jeho záznamy v priestupkovom registri. Z neho totiž vyplýva, že obžalovaný sa dňa 29.03.2015 a 19.03.2015 dopustil priestupkov proti verejnému poriadku podľa § 48 zákona o priestupkoch (v prvom prípade porušenie VZN SM č. 6/2013 o dodržiavaní čistoty a poriadku na území MC BA Z. O. a v druhom prípade porušenie VZN SM č. 12/2013 o zákaze požívania, predaja a podávania alkoholických nápojov) a dňa 18.06.2014

priestupku proti majetku podľa § 50 odsek 1 zákon o priestupkoch (skutok spočívajúci v popísaní - spolu s ďalšími osobami a neznámym predmetom - interiériu vozidla, a to umakartu, podlahy, sedadla, ľavého predposledného okna, čím spôsobili Dopravnému podniku Bratislava, a. s. škodu vo výške 92,02 Eur). Sumarizujúc všetky doterajšie protiprávne konania obžalovaného, ktoré umožňujú utvoriť si plastický obraz o doterajšom spôsobe života obžalovaného, akcentujúc skutočnosť, že na obžalovaného nemal žiaden výchovný vplyv ani podmienený odklad výkonu trestu odňatia slobody s probačným dohľadom (ako ani uložené obmedzenie) za závažný trestný čin, možno konštatovať, že akýkoľvek druh alternatívneho trestu u obžalovaného neprichádza do úvahy. Niet žiadneho rozumného dôvodu sa domnievať, že práve teraz by uloženie výchovného trestu bolo čo i len spôsobilé dosiahnuť účel trestu tak, ako to má na zreteli § 34 odsek 1 Trestného zákona. Z tohto hľadiska súd nepovažoval za relevantné ani uzatvorenie dohody o pracovnej činnosti, nakoľko táto skutočnosť sama osebe nemôže odôvodňovať záver o náprave obžalovaného a o tom, že uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody nie je nevyhnutné, a už vôbec nemôže nahrádzať alebo negovať všetky ostatné okolnosti a kritéria významné z hľadiska ukladania trestu. Pritom neuniklo pozornosti súdu, že obžalovaný predmetnú dohodu uzavrel až po tom, čo bol upovedomený o podaní obžaloby pre stíhaný trestný čin, pričom z obsahu spisu vyplýva, že obžalovaný mal vykonávať pracovnú činnosť aj v čase spáchania skutku (bez ohľadu na to, či mal alebo nemal uzatvorenú dohodu o pracovnej činnosti, pracovnú zmluvu alebo pod).“

S prihliadnutím na vyššie rozvedené odvolací súd uložený trest odňatia slobody vo výmere šesť mesiacov, so zaradením na jeho výkon do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, považuje nielen za zákonný a primeraný, ale aj za spravodlivý, ktorý zodpovedá nielen zmyslu trestného konania, vrátane spravodlivého potrestania páchatelov, ale aj účelu trestu vymedzeného v ustanovení § 34 ods. 1 Trestného zákona a ostatným rozhodným kritériám podľa ustanovenia § 34 ods. 4 Trestného zákona. V tomto smere sa krajský súd v plnom rozsahu stotožňuje s úvahami a závermi rozvedenými v napadnutom rozsudku.

S poukazom na vyššie uvedeného odvolací súd nezistiac dôvod na zmenu rozsudku prvostupňového súdu, rozhodol tak ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia a odvolanie obžalovaného O. U. ako nedôvodné, postupom podľa § 319 Trestného poriadku, zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.